

Domnule Președinte

Subsemnații Mihaela Cuzuc, Ana-Maria Mateescu, Magdalena Pîrvu, Andreea Răducanu, Simona Maria Zarafiu, Manuela Aurora Guțu, Marilena Veronica Gavriș, Liliana Bălăceanu, Carmen Liliana Gheorghe, Elena Iacob, Ioana Violeta Fulea, Elena Daniela Bogatu, Irinel Bivolaru, Adriana Veronica Galiș, Mihaela Dragu, Daniela Bratu, Isabela Cârstea, judecători la Tribunalul București, participanți la concursul de promovare în funcții de execuție a judecătorilor și procurorilor organizat la data de 10.11.2013, solicităm **invalidarea parțială** a acestui concurs, respectiv **cu privire la promovarea pe loc la Curți de Apel, conform art. 28 alin.1^a din Regulamentul privind organizarea și desfășurarea concursului de promovare a judecătorilor și procurorilor** pentru următoarele motive:

-Întocmirea subiectelor și soluționarea contestațiilor s-au realizat cu încălcarea prevederilor art.13, art.14 din Regulamentul privind organizarea și desfășurarea concursului de promovare a judecătorilor și procurorilor

Potrivit art.13 din Regulamentul privind organizarea și desfășurarea concursului de promovare a judecătorilor și procurorilor comisiile de elaborare a subiectelor au, în principal, următoarele atribuții: elaborarea subiectelor pentru testele-grilă, cu respectarea următoarelor reguli:

a) să fie în concordanță cu tematica și bibliografia aprobate și publicate de Consiliul Superior al Magistraturii și de Institutul Național al Magistraturii;

b) să asigure o cuprindere echilibrată a materiei studiate, să aibă grad de complexitate corespunzător conținutului tematicii și bibliografiei, pentru a fi tratate în timpul stabilit;

c) să fie diferențiate, în funcție de gradul instanței și, respectiv, al parchetului, cu excepția subiectelor de la următoarele materii: jurisprudența

Curții Constituționale, jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului și jurisprudența Curții de Justiție a Comunităților Europene;

d) să se evite repetarea subiectelor de la concursurile anterioare;

d¹) să nu conțină probleme controversate în doctrină sau practică;

e) să asigure o repartizare echilibrată a răspunsurilor corecte și a numărului de răspunsuri corecte între variantele de răspuns;

f) timpul necesar rezolvării subiectelor să nu depășească timpul alocat desfășurării probei de concurs;

Dispozițiile citate trebuie avute în vedere și de comisiile de soluționare a contestațiilor.

Din analiza proceselor verbale de soluționare a contestațiilor la barem și a baremelor finale rezultă că rezultatele concursului au fost modificate în mod esențial în urma soluționării contestațiilor la barem.

La disciplina „Drept procesual civil” proba practică au fost anulate două întrebări (din opt!!!) și a fost modificat răspunsul la o altă întrebare, la drept internațional privat a fost anulată o întrebare la proba practică, la drept penal au fost apreciate ca fiind corect două răspunsuri la una din întrebările de la proba practică, iar exemplele pot continua.

O primă gravă neregulă ce se remarcă în ceea ce privește desfășurarea examenului este aceea că soluționarea contestațiilor a fost realizată fără a fi anonimizate numele celor care le-au formulat, astfel încât **membrii comisiei de contestații au cunoscut numele candidaților care au formulat contestațiile, întrebările contestate și argumentele prezentate de fiecare candidat**, existând posibilitatea, iar din modul de soluționare a contestațiilor chiar probabilitatea, ca soluția să fie în favoarea candidaților cunoscuți de membrii comisiei.

Nu se respectă cerința obiectivității membrilor comisiilor de contestații, și cu atât mai puțin cea a aparenței de obiectivitate, cu atât mai mult cu cât la concurs au participat și au formulat contestații și formatori INM, colegi și/sau prieteni ai membrilor comisiilor de contestații.

Anonimizarea numelor candidaților în condițiile prevăzute de art.19 din regulament este vădit fără efect față de împrejurarea că numele celor care au formulat contestațiile și întrebările contestate (întrebări la care respectivii candidați au dat un alt răspuns decât cel afișat pe barem) de aceștia sunt cunoscute la data soluționării contestațiilor, dată anterioară întocmirii clasamentului final.

O altă gravă neregulă ce a influențat în mod esențial clasamentul final este anularea nejustificată a unor întrebări la proba practică (probă ce are o pondere foarte mare în media finală) și modificarea în mod nelegal a unor răspunsuri la proba practică .

Spre exemplu, apreciem că toate soluțiile de anulare sau modificare a întrebărilor de la proba practică adoptate de comisia de soluționare a contestațiilor la disciplina „Drept procesual civil” au fost greșite, prin modul de soluționare a contestațiilor comisa urmărind favorizarea unora din candidații ce au formulat contestațiilor în defavoarea concurenților acestora .

Anularea greșită a întrebării 13 G1 (18 G2, 12 G3, 11G4)

Pentru a justifica anularea acestei întrebări comisia de soluționare a contestațiilor a avut în vedere trei lucrări, pe de o parte: *Drept procesual civil*, autor Mihaela Tăbârcă, vol. II ed. Universul Juridic 2013, p. 81 și, de cealaltă parte, *Noul Cod de procedură civilă comentat și adnotat*, coordonat de V.M. Ciobanu și M. Nicolae, ed. Universul Juridic 2013, vol. I p. 577 și *Noul Cod de procedură – Comentariu pe articole*, coordonat de Gabriel Boroi, ed. Hamangiu, 2013, vol. I p. 493.

Din analiza doctrinei menționate, dar și a altor lucrări de specialitate nu rezultă însă nicio controversă doctrinară care să justifice anularea întrebării.

Astfel, Mihaela Tăbârcă arată că, întrucât textul cere acordul tuturor părților, înseamnă că trebuia obținut atât acordul pârâtului cât și acordul intervenienților; iar Ioan Leș (*Noul Cod de procedură civilă. Comentariu pe articole. Art. 1-1133*, ediția I, ed. C. H. Beck, an 2013, p. 341) subliniază că, având în vedere formularea imperativă, art. 204 alin. 3 necesitatea acordului îi

vizează pe toți coparticipanții procesuali, inclusiv terțele persoane introduse în proces (intervenient, chemat în garanție etc.)

În pagina 577 din *Noul Cod de procedură civilă comentat și adnotat* în, vol. I, coordonat de V.M. Ciobanu nu se vorbește despre art. 204 NCPC; era și imposibil, autorul expunând jurisprudență veche, pronunțată sub imperiul vechiului cod de procedură civilă, jurisprudență ale cărei dezlegări date art. 132 s-ar putea aplica și noii reglementări, nu și alin. al art. 204 NCPC ce conține o noutate absolută. Totuși, la pagina 579, există inserată o notă la o decizie din anul 2009 în care se afirmă că, atunci când modificarea cererii de chemare în judecată se face după primul termen la care reclamantul a fost legal citat, se solicită „acordul expres al tuturor părților”; nimic mai mult peste litera textului comentat, care putea fi introdus acolo cu ghilimele, căci nu există vreo opinie personală a autorului.

În *Noul Cod de procedură – Comentariu pe articole*, se arată că „în situația în care, în litigiu au fost formulate mai multe cereri de intervenție încuviințate în principiu, pentru modificarea cererii de chemare în judecată este necesar și acordul expres al intervenienților, aceștia fiind incluși în categoria părților litigante iar legea solicită acordul expres al tuturor părților, iar nu numai cel al pârâtului”.

Doctrina menționată nu cuprinde nicio „rezolvare controversată în doctrină”, toți autorii spunând fie că este necesar acordul expres al tuturor părților (*între care trebuie incluși și intervenienții*) sau că este necesar și acordul expres al intervenienților.

Aceste opinii sunt fără relevanță în cazul întrebării anulate, pentru că nu se continuă raționamentul bazat pe admiterea în principiu a unei cereri de intervenție cu distingerea între diferitele tipuri de intervenție și situația juridică diferită a intervenientului principal față de intervenientul principal.

În ipoteza intervenienței principale, dacă reclamantul își modifică cererea de chemare în judecată peste termen, având în vedere poziția intervenientului de „*veritabil reclamant*” (Ioan Leș în *Noul Cod de procedură civilă. Comentariu pe articole. Art. 1-1133*, ediția I, ed. C. H. Beck, an 2013, p.113, comentariul 1), este indubitabil că pentru judecarea ei de către instanță este necesar acordul expres al tuturor părților, inclusiv al intervenientului principal.

Este adevărat că, în conformitate cu art. 65 alin. 1, intervenientul devine parte în proces după admiterea în principiu a cererii sale, iar textul este de aplicabilitate generală și deci vizează și intervenienții accesorii.

Dar, așa cum doctrina învederează în mod unanim, terțul intervenient accesoriu nu se bucură de independența procesuală (spre diferență de intervenientul principal), deoarece „**intervenientul accesoriu** poate să săvârșească **numai** actele de procedură care nu contravin interesului părții în favoarea căreia a intervenit” – art. 67 alin. 2 NCPC .

Din interpretarea coroborată a dispozițiilor art. 204 alin. 3 NCPC cu cele ale art. 67 alin. 2, rezultă că dacă pârâții – care sunt singurii ce pot aprecia caracterul vătămător al unor acte de procedură pe care le îndeplinesc – s-au declarat de acord cu judecarea cererii de chemare în judecată modificată formulată peste termen, intervenientul în favoarea pârâților nu poate exprima o opoziție la această atitudine concesivă a pârâților pentru că legea nu condiționează valabilitatea unor acte de dispoziție al părții de acordul terțului ce a intervenit în favoarea lui.

În soluționarea conflictului dintre actul procesual a părții și actul procesual al intervenientului accesoriu, întotdeauna și fără excepție sau nuanțări, instanța este obligată să dea curs actului părții, indiferent de caracterul aparent vătămător al acestuia (caracter eventual învederat de terțul intervenient).

Pentru aceste argumente, ori de câte ori instanța constată existența acordului expres al părților cu privire la modificarea cererii de chemare în judecată și lipsa unui asemenea acord din partea intervenientului accesoriu în apărarea părților, trebuie să se considere legal investită cu această cerere modificată peste termen, pentru că aceste refuz al terțului este „neavenit” (art. 67 alin. 4) și nu îl va lua în considerare, astfel că nu va produce nici un efect.

Anularea greșită a întrebării 15 G1 (15 G2, 13 G3, 16G4)

Comisia a reținut că întrebarea excede tematicii și bibliografiei de concurs, referindu-se la regulile de competență reglementate de Legea nr. 10/2001.

Întrebarea anulată nu avea însă în vedere verificarea cunoștințelor participanților la examen cu privire la competența specială prevăzută de Legea nr.10/2001, ci cu privire la interpretarea și aplicarea art. 123 alin. 1 și 2 N.C. pr.civ.

Mai mult, din verificarea tematicii și bibliografiei concursului din 10.11.2013 pentru disciplina Drept procesual civil, afișate pe pagina de internet a C.S.M., se observă că în jurisprudența Î.C.C.J., ce face parte din tematica și bibliografia pentru această disciplină, sunt nenumărate decizii care au ca obiect problematica Legii nr. 10/2001, iar din cuprinsul acestora rezultă date suficiente pentru soluționarea corectă a întrebării anulate.

Astfel, prin Decizia nr. 33/9.08.2008 pronunțată de Î.C.C.J. asupra unui recurs în interesul legii, s-a statuat cu privire la aplicabilitatea acestei legi în raport de dreptul comun și Convenția europeană a drepturilor omului, în considerentele acestei hotărâri dezbătându-se pe larg care sunt cererile reglementate de această lege, procedura de urmat și regulile de competență aplicabile.

De asemenea, și deciziile civile nr. 995/4.02.2009, nr. 5909/8.07.2011, nr. 27/14.11.2011 (RIL), nr. 270/20.01.2012, nr. 3028/4.05.2012 ș.a. cuprind analize detaliate ale procedurii și competenței prevăzute de Legea nr.10/2001.

În aceste condiții, pentru a putea stabili că cererea de obligare a părâtei la plata sumei de 150000 lei, reprezentând contravaloarea lipsei de

folosință a bunului notificat, are caracter accesoriu față de capătul de cerere principal privind soluționarea pe fond a notificării formulate de reclamant în baza Legii nr. 10/2001 vizând restituirea în natură sau prin echivalent a imobilului revendicat, și pentru a face aplicabilitatea disp. art. 123 alin. 1 și 2 N.C. pr.civ. pentru stabilirea instanței competente material să soluționeze cererile respective, nu erau necesare alte informații din Legea nr. 10/2001 față de cele cuprinse în deciziile formând jurisprudența Î.C.C.J. pentru disciplina Dreptului procesual civil, cuprinse în tematica și bibliografia de concurs, astfel încât e nejustificată și nelegală anularea acestei întrebări de către Comisia de soluționare a contestațiilor pentru motivul indicat în procesul – verbal de soluționare a contestațiilor.

Cu privire la modificarea răspunsului la întrebarea 14 G1

Cu titlu prealabil trebuie menționat că întrebarea a fost contestată de 6 candidați, din câteva sute ce au susținut examenul la materia „Drept procesual civil” și din care un număr covârșitor a apreciat ca fiind corectă varianta de răspuns din baremul inițial. Suntem interesați să cunoaștem și numele candidaților ce au contestat această întrebare, întrucât acestea nu au fost aduse la cunoștință publicului, fiind însă cunoscute comisiei de soluționare a contestațiilor.

Referitor la modificarea nelegală a variantei de răspuns precizăm următoarele: Comisia a apreciat că recursul reclamantei nu poate fi considerat inadmisibil, întrucât nu e vorba despre o chestiune de inadmisibilitate a înseși căii de atac, ci doar a motivelor de recurs, prev. art. 459 alin. 2 teza finală N.C.pr.civ. neavând în vedere suprimarea căii de atac a recursului, ci doar limitarea motivelor de recurs.

În motivarea Comisiei nu s-a precizat însă care este sancțiunea ce intervine cu privire la recursul reclamantei, iar motivarea dată de comisie este greșită.

Norma de drept cuprinsă în art. 459 alin. 2 teza finală N.C.pr.civ. este prevăzută de legiuitor cu ocazia reglementării excepției de la regula inadmisibilității recursului *omisso medio* pentru cazul neexercitării apelului în situația hotărârilor susceptibile de apel și recurs. Interpretând *per a contrario*, recursul este admisibil, în cazul hotărârii susceptibile de apel și de recurs, fără declararea căii de atac a apelului, cu îndeplinirea cumulativă a următoarelor condiții: declararea recursului înăuntrul termenului de apel direct la instanța care ar fi fost competentă să judece recursul împotriva hotărârii date în apel, cu consimțământul expres al părților exprimat prin înscris autentic sau declarație verbală dată în fața instanței a cărei hotărâre se atacă și consemnată într-un proces-verbal, și numai pentru încălcarea sau aplicarea greșită a normelor de drept material. Formularea utilizată de legiuitor în sensul că **„recursul poate fi exercitat numai pentru încălcarea sau aplicarea greșită a normelor de drept material”** subliniază **caracterul de condiție de admisibilitate a acestei norme** alături de cea enunțată în teza anterioară a aceluiași articol.

Dacă legiuitorul ar fi avut în vedere ca sancțiunea incidentă pentru nerespectarea condiției prevăzute de art.459 alin. 2 teza finală N.C. pr.civ. să fie cea a nulității recursului, s-ar fi referit, la fel ca și în art. 489 alin. 2 N.C.pr.civ., la motive de casare, și nu la recursul însuși.

Prin urmare, prevederea posibilității exercitării recursului *omisso medio* numai pentru încălcarea sau aplicarea greșită a normelor de drept material apare în acest context ca o condiție de admisibilitate a acestuia, rezultând implicit că sancțiunea procedurală ce intervine pentru nerespectarea acestei condiții nu poate fi decât inadmisibilitatea recursului, și nu nulitatea lui.

Măsura luată de Comisia de soluționare a contestațiilor cu privire la întrebarea nr. 14 G1 ridică și probleme legate de respectarea principiilor previzibilității și echității în organizarea acestui concurs.

Plecând de la ideea plauzibilă a existenței unei controverse rezultate din opiniile divergente exprimate de cele două comisii cu privire la răspunsul

corect aferent întrebării 14 G1, apreciem că impunerea ca și corect a punctului de vedere al Comisiei de soluționare a contestațiilor pentru singurul motiv că acesta a fost exprimat în timp ulterior față de cel al Comisiei de elaborare a subiectelor, a fost făcută în baza unui criteriu subiectiv, discreționar și arbitrar incompatibil cu criteriile obiective enunțate de art. 2 din H.C.S.M. nr.621/2006, act administrativ normativ ce stă la baza organizării acestui concurs.

Chiar acceptând ideea că, prin luarea măsurii respective, Comisia de soluționare a contestațiilor a urmărit repararea unei inechități, se impunea a se asigura că, prin măsura dispusă, nu s-au creat alte inechități, punând în sarcina unora dintre participanții la acest concurs o greutate disproporționată rezultată din existența unei divergențe de opinii cu privire la răspunsul corect la întrebarea respectivă, între membrii celor două comisii.

Pentru aceste motive, interpretarea dată de Comisie cu privire la răspunsul corect la întrebarea 14 G1 nu respectă principiile legalității, obiectivității, previzibilității și echității, iar candidații ce au dat răspunsul conform baremului inițial nu au nicio cale de a contesta modificarea grilei de răspuns în defavoarea lor, decât prin cererea de invalidare a examenului.

Mai mult, apreciem că acest mod de soluționare a contestațiilor excede sferei nerespectării condițiilor prevăzute de lege și de regulament cu privire la organizarea concursului și intră în sfera fraudei.

O altă neregularitate gravă ce influențează în mod semnificativ rezultatele finale ale examenului o constituie aceea că, în urma baremelor finale, candidații care au susținut examenul la materii diferite, pentru a obține aceeași notă, au soluționat corect un număr diferit de întrebări. Spre exemplu, la proba practică pentru disciplina drept penal trebuiau soluționate corect 20 întrebări (din care una avea două variante de răspuns corect), pentru disciplinele dreptul muncii, dreptul familiei, drept civil, drept administrativ, drept comercial trebuiau soluționate corect 18 întrebări, iar pentru drept internațional privat 17 întrebări.

Inegalitatea de șanse și de tratament între candidați duce la vicierea rezultatului examenului .

Toate aceste nereguli au determinat o răsturnare a clasamentului în favoarea unor candidați cunoscuți de comisiile de soluționare a contestațiilor și în defavoarea altor candidați, iar a da posibilitatea de a se face departajarea între participanții la acest concurs în baza baremelor definitive de notare astfel cum au fost stabilite de Comisiile de soluționare a contestațiilor echivalează cu aruncarea în derizoriu a întregii proceduri de examinare și de evaluare a performanțelor profesionale ale judecătorilor participanți la concursul de promovare a magistraților în funcții de execuție din 10.11.2013.

Pentru a se aprecia gradul în care soluțiile date de comisiile de contestații au determinat modificarea radicală a ierarhiei candidaților, solicităm prezentarea clasamentului inițial al concursului, în funcție de baremele inițial afișate comparativ cu clasamentul determinat de baremele finale.

În concluzie, apreciind că în mod evident nu au fost respectate condițiile prevăzute de lege și de regulament cu privire la organizarea concursului, solicităm invalidarea concursului de promovare cu privire la promovarea pe loc la Curți de Apel.

În drept, invocăm prevederile art. 28 alin.1¹ din Regulamentul privind organizarea și desfășurarea concursului de promovare a judecătorilor și procurorilor.

Domnului Președinte al Consiliului Superior al Magistraturii